

[Stein.]

obligationsejerne Dækning for deres Tilgodehavende, forbigik det følgende, er det ikke rigtigt. Det staar oven i Købet i selve Betænkningen, idet det der hedder, at

„indenfor Lovens Rammer er der sikret Obligationsejerne Adgang til Dækning i det Omfang, Midlerne strækker til“. Det er vist nok Ord til andet, hvad den højtærede Minister citerede.

Naar Ministeren saa hævder, at det ikke er rigtigt, hvad jeg har anført, og lægger Vægt paa, at der ifølge den foreliggende Ordning skal oparbejdes en Reservefond af Kreditorerne, saa kan jeg ikke se, at dette paa nogen som helst Maade modsiger min Betragtning om, at Forholdene ikke er tilstrækkeligt afklarede til at gaa til en endelig Ordning som den, her er Tale om, og navnlig kan det ikke modsige den Opfattelse, som jeg har gjort mig til Talsmand for: at man ved en saadan Nyordning, naar man gør dette Skridt fra en Ordning, der aabner alle Muligheder for Laangiverne, til en Ordning, der afskærer en Del Muligheder, i det mindste skulde lade de Reserver, der opspares ved deres Hjælp, komme dem til gode.

Det, der for mig er det afgørende, er ikke blot Hensynet til den ene Part, altsaa til Kreditorernes Interesse i det foreliggende Tilfælde, men det er, som jeg allerede har sagt ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag, den Præcedensvirkning, som kan ligge i en Lovgivning som denne, noget, jeg for øvrigt ikke skal uddybe her.

Naar den højtærede Minister raillerede noget over, at vi konkluderer i et Forslag om at undlade at stemme i Stedet for at stemme imod, vil jeg dertil sige, at det ligger selvfølgelig nær at konkludere derhen, at vi stemmer imod. Naar vi ikke ønsker at stemme imod i det foreliggende Tilfælde, er det netop, fordi vi ikke er i Stand til at hindre en saadan Lovgivning og derfor ikke ønsker at foretage en Demonstration, som paa en eller anden Maade kan vanskeliggøre eller mistænkeliggøre Ordningen.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Det ærede Medlem vil sikkert være enig med mig om, at det almindelige Argument for ikke at stemme imod et Lovforslag her i Tinget er ikke, at man ikke er i Stand til at hindre Lovforslagets Vedtagelse; det almindelige er, at hvis man er imod en Lov, saa stemmer man imod den, selv om man ikke er i Stand til at hindre dens Gennemførelse. Derfor vil jeg ogsaa stadig til

Trods for det ærede Medlems sidste Udtalelse gaa ud fra, at naar Det konservative Parti ikke stemmer imod denne Ordning, er det, fordi den i sig selv er saa stærk og har saa stor Tilslutning i Offentligheden, at det ærede Medlems Parti ikke anser det for oportunt at stemme imod. Der kan ikke være Tvivl om, at den logiske Konsekvens af det ærede Medlems Udtalelser her i Dag i og for sig var at stemme imod Lovforslaget; men jeg er selvfølgelig overmaade glad for, at man ikke gør det.

De Udtalelser, jeg fremsatte vedrørende Laantagernes Stilling efter den gældende Lov, fremsatte jeg netop paa Grundlag af de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde for et Øjeblik siden. Jeg ser nu, at ganske rigtigt har det ærede Medlems Parti i Betænkningen ogsaa taget den Sætning med, som jeg før nævnte. Jeg har blot endnu den Bemærkning at gøre, at det selvfølgelig er rigtigt, at Loven, som den nu kommer til at se ud, bryder af fra den Vej, der er angivet i Loven af 1932. Det er klart, det gør den. Den bryder af i den Forstand, at den endelige Sanering af Jydsk Landhypothekforening foretager vi nu paa een Gang — jeg kan sige bogstavelig talt paa denne Eftermiddag — i Stedet for at lade Saneringen strække sig over f. Eks. 10 Aar. Det er det Problem, vi har staaet over for: om den ene Fremgangsmaade eller den anden var fornuftig, og jeg tror, alt taget i Betragtning, ogsaa Realkreditens Interesser, at det er klogt nu at bringe denne Sag ud af Verden, saa at Jydsk Landhypothekforening fra i Dag er en Forening, hvis Forhold der fuldt og helt er Orden i.

Stein: Naar den højtærede Minister mener, at den foreliggende Ordning er saa stærk i sig selv, og at den har saa stor en Tilslutning i Offentligheden, tror jeg Ministeren tager fejl. Efter min Mening er der i denne Ordning overordentlig mange angribelige Punkter, og jeg vilde ikke et Øjeblik være i Tvivl om, at jeg og mit Parti burde stemme imod, hvis Forholdet var det, at man blot skulde træffe en endelig Ordning for de løbende Seriers Vedkommende; men naar der er Tale om, at man vil aabne en ny Virksomhed, mener jeg, at man fra vor Side ogsaa bør tage det Hensyn ikke gennem en Afstemning at stemple den nye Virksomhed, som paatænkes, paa en saadan Maade, at det skulde kunne tages til Indtægt mod denne.

Hermed sluttede Forhandlingen.